

**De
Bijloke**

Muziekcentrum

Solitude

LIEDTEKSTEN

Reginald Mobley,
Brandon Acker
& Douglas Balliett

HENRY PURCELL

'Tis Nature's Voice

'Tis nature's voice; thro' all the moving wood
Of creatures understood:
The universal tongue to none
Of all her num'rous race unknown.
From her it learnt the mighty art
To court the ear or strike the heart;
At once the passions to express and move;
We hear, and stright we grieve or hate,
rejoice or love;
In unseen chains it does the fancy bind;
At once it charms the sense and captivates
the mind.

Het is de stem van de natuur;
Begrepen door alle levende schepsels:
Het is de universele taal, die niemand
Van haar vruchtbaar ras niet kent.
Van haar leerde het hoe krachtig die kunst
was
Om het oor te strelen of het hart te raken,
De gevoelens prompt te uit en te ontroeren.
Zodra wij luisteren, voelen we verdriet of
haat, vreugde of liefde;
Ongemerkt komt de verbeelding in de ban,
De zintuigen zijn meteen betoverd en de
geest geboeid

HENRY PURCELL

Music for a While

Music for a while
Shall all your cares beguile.
Wond'ring how your pains were eas'd
And disdaining to be pleas'd
Till Alecto free the dead
From their eternal bands,
Till the snakes drop from her head,
And the whip from out her hands.
Music for a while
Shall all your cares beguile.

Muziek zal voor even
Al je zorgen verdrijven:
Je vraagt je af hoe je last werd verlicht
En wil je niet laten behagen
Totdag Alecto de doden bevrijdt
Van hun eeuwige banden,
Totdat de slangen van haar hoofd vallen
En de zweep uit haar handen.
Muziek zal voor even
Al je zorgen verdrijven.

HENRY PURCELL

O Solitude

O solitude, my sweetest choice!
Places devoted to the night,
Remote from tumult and from noise,
How ye my restless thoughts delight!
O solitude, my sweetest choice!

O heav'ns! what content is mine
To see these trees, which have appear'd
From the nativity of time,
And which all ages have rever'd,
To look today as fresh and green
As when their beauties first were seen.

O, how agreeable a sight
These hanging mountains do appear,
Which th' unhappy would invite
To finish all their sorrows here,
When their hard fate makes them endure
Such woes as only death can cure.

O, how I solitude adore!
That element of noblest wit,
Where I have learnt Apollo's lore,
Without the pains to study it.
For thy sake I in love am grown
With what thy fancy does pursue;
But when I think upon my own,
I hate it for that reason too,
Because it needs must hinder me
From seeing and from serving thee.
O solitude, O how I solitude adore!

O eenzaamheid! Mijn zoetste keuze!
De plaatsen gewijd aan de nacht,
Ver weg van tumult en lawaai,
Ach zij verzachten mijn rusteloze gedachten.
O eenzaamheid! Mijn zoetste keuze

O Hemel! Hoe verheugt het mij
Om deze bomen te zien, die sinds
De geboorte van de tijd zijn verschenen.
En waaraan alle leeftijden zich onthuld
hebben.
Om er vandaag zo fris en groen uit te zien,
Alsof hun schoonheden voor het eerst te zien
waren.

O, wat een aangenaam tafereel,
Hoe die hangende bergen verschijnen,
Die de ongelukkigen zouden uitnodigen
Om al hun zorgen hier te beëindigen
Wanneer hun harde lot zo'n ellende brengt
Die enkel de dood kan genezen.

O hoezeer ik de eenzaamheid bemin!
Dat element van nobestelde ingesteldheid,
Waar ik Apollo's wijsheid heb ontdekt,
Zonder de last van het studeren te
ondergaan.
Door jou ben ik verliefd geworden
Op de fantasie die je nastreeft.
Maar nu ik er zelf over nadenk:
Ik haat het, ik haat het om diezelfde reden
Omdat het me verhindert
Jou te zien en jou te dienen.
O eenzaamheid, o hoeveel ik van je hou!

PIETRO REGGIO

David

Awake, awake, my lyre,
And tell thy silent master's humble tale

In sounds that may prevail,
Sounds that gentle thoughts inspire,
Though so exalted she,
And I so lowly be,
Tell her, such different notes make all thy
harmony.

Hark, how the strings awake,
And though the moving hand approach not
near,
Themselves with awful fear
A kind of numerous trembling make.
Now all thy forces try,
Now all thy charms apply,
Revenge upon her ear the conquests of her
eye.

Ontwaak, ontwaak, mijn lier,
En vertel het nederige verhaal van uw
zwijgzame meester
In klanken die kunnen zegevieren,
Klanken die zachte gedachten inspireren,
Hoewel zij zo verheven is,
En ik zo nederig,
Vertel haar de tonen die uw harmonie
vormen.

Luister, hoe de snaren ontwaken,
En hoewel de bewegende hand niet dichtbij
komt,
Zij hebben zelf vreselijke angst om
Alles door elkaar te trillen.
Probeer nu al je krachten,
Pas nu al je charmes toe,
Wreek haar oor voor de veroveringen van
haar oog.

JOHN BLOW / CESARE MORELLI

Go Perjured Man

Go, perjur'd man, and if thou e'er return
To see the small remainder of my urn
When thou shalt laugh at my religious dust
And ask, where's now the colour, form and
trust
Of woman's beauty, and perhaps with rude
hands
Rifle the flowers which the virgins strewed
Know, I've prayed to Pity that the wind
May blow my ashes up and strike thee blind.

Ga, meenedpleger, en als je ooit terugkeert
Om het kleine restant van mijn urn te zien
Wanneer je zult lachen om mijn religieuze
stof
En vragen waar nu de kleur, vorm en
betrouwbaarheid
Van vrouwelijke schoonheid zijn gebleven, en
misschien met ruwe handen
De bloemen plukt die de maagden hebben
gestrooid
Weet dan dat ik tot Mededogen heb gebeden
dat de wind
Mijn as zal wegblazen en u blind zal maken.

SAMUEL PEPYS / CESARE MORELLI

Beauty, Retire

Beauty, retire! Thou dost my pity move!
Believe my pity, and then trust my love!
At first I thought her by our Prophet sent,
As a reward for valour's toils,
More worth than all my Father's spoils;
But now, she is become my punishment.
But thou art just, o Pow'r divine!
With new and painful arts
Of studied war I break the hearts
Of half the world, and she breaks mine.

Schoonheid, trek je terug! Je wekt mijn
medelijden!
Geloof mijn medelijden, en vertrouw dan op
mijn liefde!
Eerst dacht ik dat zij door onze profeet was
gezonden,
Als beloning voor mijn moedige
inspanningen,
Meer waard dan alle buit van mijn vader;
Maar nu is zij mijn straf geworden.
Maar gij zijt rechtvaardig, o goddelijke
macht!
Met nieuwe en pijnlijke kunsten
Van bestudeerde oorlogvoering breek ik de
harten
Van de halve wereld, en zij breekt het mijne.

JOHN DOWLAND

Sorrow, Stay

Sorrow, stay, lend true repentant tears,
To a woeful wretched wight,
Hence, despair with thy tormenting fears:
O do not my poor heart affright.
Pity, help now or never,
Mark me not to endless pain,
Alas I am condemned ever,
No hope, no help there doth remain,
But down, down, down, down I fall,
Down and arise I never shall.

Verdriet, blijf, schenk ware tranen van
berouw,
Aan een ellendig, ongelukkig wezen,
Weg dus, wanhoop met uw kwellende
angsten:
O, verschrik mijn arme hart niet.
Medelijden, help nu of nooit,
Veroordeel mij niet tot eindeloze pijn,
Helaas, ik ben voor altijd veroordeeld,
Er is geen hoop, er is geen hulp meer,
Maar ik val, val, val, val,
Ik val en zal nooit meer opstaan.

JOHN DOWLAND

Time Stands Still

Time stands still with gazing on her face.
Stand still and gaze, for minutes, hours and
years to her give place.
All other things shall change but she remains
the same.
Till heavens changed have their course and
Time hath lost his name.
Cupid doth hover up and down, blinded with
her fair eyes.
And Fortune captive at her feet contemned
and conquered lies.
Whom Fortune, Love, and Time attend on,
Her with my fortunes, love, and time I
honour will alone.
If bloodless Envy say Duty hath no desert,
Duty replies that Envy knows herself his
faithful heart.
My settled vows and spotless faith no
fortune can remove,
Courage shall show my inward faith, and
faith shall try my love.

De tijd staat stil terwijl ik naar haar gezicht
staar.
Ik sta stil en staar, minuten, uren en jaren
lang, terwijl zij haar plaats inneemt.
Alle andere dingen zullen veranderen, maar
zij blijft hetzelfde.
Totdat de hemelen hun koers hebben
veranderd en de tijd zijn naam heeft verloren.
Cupido zweeft op en neer, verblind door haar
mooie ogen.
En Fortuna ligt gevangen aan haar voeten,
veracht en overwonnen.
Wie Fortuna, Liefde en Tijd bijstaan,
Haar eer ik met mijn fortuin, liefde en tijd.
Als bloedeloze Afgunst zegt dat Plicht geen
verdienste heeft,
Antwoordt Plicht dat Afgunst zelf zijn
trouwe hart kent.
Mijn vaste geloften en vlekkeloze geloof kan
geen fortuin wegnemen,
Moed zal mijn innerlijke geloof tonen en
geloof zal mijn liefde beproeven.

DOUGLAS BAILLIETT
Ely or July

lost in the chaos
of a sea storm
I found myself alone

both white and black
faces scattering to shelter

wild wind gusts
and rising waters
night as black as ink

I sank in the water
leaving only my nose
and mouth above

there I remained
through the storm

with only stars
strewn overhead
I drifted faraway

verdwaald in de chaos
van een zeestorm
bevond ik me alleen

zowel witte als zwarte
gezichten zochten beschutting

wilde windvlagen
en stijgend water
de nacht zo zwart als inkt

ik zonk in het water
alleen mijn neus
en mond bleven boven water

daar bleef ik
tijdens de storm

met alleen sterren
boven mijn hoofd
dreef ik ver weg

JONATHAN WOODY

Ain't You My Child

As a boy I was sold
Mother was told
under the whip's threat
not to cry out
when they took me

she heard through
the grapevine telegraph
I was off to Kentucky
& asked permission
to come say goodbye

Master ordered two
slave girls to oversee
said if I escaped
they'd be whipped everyday
until I was caught

when parting came
I burst out crying
so weak I couldn't walk
they carried me off
held up by each arm

New Master's son
loved me & we played
school in secret
only the slaves knew
I could write & read

the war ended,
Master said I was as free
as he was but I stayed
Yankees ordered him
to pay and board me

slow to freedom
I fished & hunted
at night I drew
castles in the air &
made plan after plan

I went to Illinois
to look for work
haunted in dreams
and waking hours

Als jongen werd ik verkocht
Moeder werd
onder dreiging van de zweep
opgedragen niet te huilen
toen ze me meenamen

Ze hoorde via
de geruchtenmolen
dat ik naar Kentucky zou gaan
en vroeg toestemming
om afscheid te komen nemen

De meester gaf twee
slavinnen de opdracht om toezicht te houden
en zei dat als ik zou ontsnappen
zij elke dag geslagen zouden worden
totdat ik gepakt was

Toen het moment van afscheid kwam
barstte ik in huilen uit
Ik was zo zwak dat ik niet kon lopen
Ze droegen me weg
Ze hielden me aan beide armen vast

De zoon van de nieuwe meester
hield van me en we speelden
in het geheim schooltje
Alleen de slaven wisten
dat ik kon lezen en schrijven

De oorlog eindigde,
meester zei dat ik net zo vrij was
als hij, maar ik bleef.
De Yankees bevalen hem
mij te betalen en te huisvesten.

Langzaam naar vrijheid
Ik viste en jaagde
's Nachts tekende ik
luchtkastelen en
maakte ik plan na plan.

Ik ging naar Illinois
om werk te zoeken.
Achtervolgd in dromen
en wakkere uren

I vowed to see Mama
I traveled south
under a fictitious name
at her door I shook
her worn hand
& held it too long

unknown to her
I lingered in the room...
suspicious she whispered
Ain't you my child?
we wept & wept

DOUGLAS BAILLIETT

Sam

when Mistress's fever
would not break
I fetched wild roots

dressed her bed
and spooned her
the remedy tea

nearing death
she promised my freedom
in exchange for living

fever released
to her promise
she laid no claim

the laws of slavery
making all Masters
human demons

I escaped at night
prayers answered
light of a Negro cabin
a woman gave me
water and bread
in the name of a disciple

Ik zwoer dat ik mama zou zien
Ik reisde naar het zuiden
onder een valse naam
Bij haar deur schudde ik
haar versleten hand
en hield die te lang vast

Zonder dat zij het wist
bleef ik in de kamer hangen...
Verdacht fluisterde ze
Ben jij niet mijn kind?
We huilden en huilden

Toen de koorts van mijn meesteres
niet wilde zakken
haalde ik wilde wortels

maakte haar bed op
en gaf haar
de geneeskrachtige thee

Op het punt van sterven
beloofde ze mij mijn vrijheid
in ruil voor haar leven

De koorts zakte
maar ze maakte geen gebruik
van haar belofte

De wetten van de slavernij
maakten alle meesters
tot menselijke demonen

Ik ontsnapte 's nachts
gebeden werden verhoord
het licht van een hut
een vrouw gaf me
water en brood
in de naam van een discipel

**CAROLINE NORTON /
JUSTIN HOLLAND**
Juanita

Soft o'er the fountain
Ling'ring falls the southern moon;
Far o'er the mountain
Breaks the day too soon!
In thy dark eyes' splendour
Where the warm night loves to dwell
Weary looks, yet tender
Speak their fond farewell!
Nita! Juanita!
Ask thy soul if we should part!
Nita! Juanita!
Lean thou on my heart!

When in thy dreaming
Moons like thee shall shine again
And daylight beaming
Prove thy dreams are vain
Wilt thou not, relenting
For thine absent lover sigh
In thy heart consenting
To a pray'r gone by?
Nita! Juanita!
Let me linger by thy side!
Nita! Juanita!
Be my own fair bride!

Zachtjes boven de fontein
Daalt de zuidelijke maan;
Ver boven de bergen
Breekt de dag te vroeg aan!
In de pracht van je donkere ogen
Waar de warme nacht graag verblijft
Vermoeide blikken, maar teder
Spreken hun liefdevolle afscheid!
Nita! Juanita!
Vraag je ziel of we uit elkaar moeten gaan!
Nita! Juanita!
Leun op mijn hart!

Wanneer in je dromen
Maan zoals jij weer zal schijnen
En het stralende daglicht
Bewijst dat je dromen ijdel zijn
Zul je dan niet, toegeeflijk
Om je afwezige geliefde zuchten
In je hart instemmend
Met een voorbijgegaan gebed?
Nita! Juanita!
Laat me aan je zijde blijven!
Nita! Juanita!
Wees mijn eigen mooie bruid!

**HENRY CLAY WORK /
JUSTIN HOLLAND**
The Ship That Never Returned

On a summer's day, when the wave was
rippled by the softest, gentlest breeze;
Did a ship set sail, with a cargo laden for a
port beyond the seas;
There were sweet farewells, there were
loving signals, while a form was yet
discerned;
Though they knew it not, 'twas a solemn
parting, for the ship, she never return'd.

*Did she never return? She never returned. Her
fate, it is yet unlearn'd;
Tho' for years and years there were fond ones
watching, yet the ship, she never return'd.*

Said a feeble lad to his anxious mother, 'I
must cross the wide, wide sea;
For they say, perchance in a foreign climate,
there is health and strength for me.'
Twas a gleam of hope in a maze of danger,
and her heart for her youngest yearned;
Yet she sent him forth with a smile and
blessing on the ship that never return'd.

Did she never return?, etc.

'Only one more trip,' said a gallant seaman,
as he kiss'd his weeping wife;
'Only one more bag of the golden treasure,
and 'twill last us all through life.
Then I'll spend my days in a cozy cottage,
and enjoy the rest I've earned';
But alas, poor man! For he sail'd commander
of the ship that never return'd.

Did she never return?, etc.

Op een zomerdag, toen de golven kabbelden
op de zachtste bries;
Vertrok een schip, met een lading geladen
voor een haven aan de andere kant van de
zee;
Er waren zoete afscheidingen, er waren
liefdevolle signalen, terwijl een gestalte nog
te onderscheiden was;
Hoewel ze het niet wisten, was het een
plechtig afscheid, want het schip keerde
nooit terug.

*Keerde ze nooit terug? Het keerde nooit terug.
Zijn lot is nog steeds onbekend;
Hoewel er jarenlang geliefden waren die
uitkeken, keerde het schip nooit terug.*

Een zwakke jongen zei tegen zijn bezorgde
moeder: 'Ik moet de wijde zee oversteken;
Want ze zeggen dat ik ergens anders kracht
kan vinden.'
Het was een sprankeltje hoop in een doolhof
van gevaar, en haar hart smachtte naar haar
jongste zoon;
Toch stuurde ze hem met een glimlach en
een zegen op weg naar het schip dat nooit
terugkeerde.

Keerde ze nooit terug?, Enz.

'Nog één reis', zei een dappere zeeman,
terwijl hij zijn huilende vrouw kustte;
'Nog één zak met gouden schatten, en dan
hebben we genoeg voor de rest van ons leven.
Dan breng ik mijn dagen door in een gezellig
huisje en geniet ik van de rust die ik heb
verdiend';
Maar helaas, arme man! Want hij voer als
kapitein op het schip dat nooit terugkeerde.

Keerde ze nooit terug?, Enz.

ZONDAGEN

ZO 30 NOV | 15:00 | Concertzaal

Gespiegeld | Miroirs

Julien Libeer & Cappella Amsterdam

Tja, soms is het er gewoon: pure chemie. Na hun succesvolle samenwerking voor 'The Well-Tempered Songbook' (2023) bewijzen Julien Libeer en Cappella Amsterdam opnieuw dat het klikt. Met een gedurfd programma vol mindblowing arrangementen voor piano en koor slopen ze de silo's waarin klassiek en modern repertoire vaak worden gegijzeld. Met de roaring twenties als sfeerbubbel en de (150-)jarige Maurice Ravel als ceremoniemeester gaat het kriskras door tijd, ruimte en repertoires heen. Gershwin zorgt voor schwung, Ešenvald voor etherische schoonheid, Poulenc voor bedwelming van het prettigste soort.

**De
Bijloke**

Muziekcentrum

Tickets & info

debijloke.be

09 323 61 00

Godshuizenlaan 2, 9000 Gent

Openingsuren ticketbalie

Di tot vr: 13:00-17:00

Bij concerten:

één uur voor het concert

DELEN
PRIVATE BANK

